

podezření trestného činu. Doplniti řízení v tomto směru nelze, poněvadž dovolatel neúplnost řízení neuplatňuje, nehledíc ani k tomu, že z důvodu trestného činu nebylo žalováno. Dodati jest ještě, že by byl žalobce mohl dosíci svého účelu, totiž zabránění zneužití směnečného blanketu, opatřeného jeho nepravým podpisem — když již měl za to, že by k zneužití mohlo dojíti — po případě žalobou určovací dle § 228 c. ř. s., směřující k tomu, by byla zjištěna nepravost oné listiny. O tom ovšem v rámci žalobní prosby nemohlo býti rozhodnuto.

Čís. 6783.

Útraty soudní úschovy za exekučního řízení jsou útratami exekučními; přednostní nebo zvláštní uspokojení přísluší jim pouze tehdy, jde-li o poplatky schovací, pro něž vázne zákonné zástavní právo nebo jsou-li útraty schovací zároveň útratami prodeje z toho důvodu, že zabavené svršky byly uschovány za účelem prodeje v prodejní místnosti.

K ustanovení útrat schovacích jako útrat exekučních jest exekuční soud povolán pouze k návrhu vymáhajícího věřitele s působností proti povinnému. Uschovateli, který byl zřízen ve prospěch vymáhajícího věřitele, lze vymáhati odměnu na tomto věřiteli pořadem práva. O nároku na odměnu za uschování toho, kdo uschovával ve prospěch povinného nebo vymáhajícího věřitele zabavené svršky bez soudního pověření, ať již z příkazu oněch osob anebo i bez něho, rozhoduje soud pořadem práva.

(Rozh. ze dne 8. února 1927, R I 1174/26.)

V exekučním řízení byl zabaven a prodán automobil. K rozvrhovému roku přihlásila Česká akciová mlékárna pohledávku za uschování automobilu, tvrdíc, že výkonný orgán ponechal automobil v úschově v její garáži. Soud první stolice přiznal České akciové mlékárně poplatek uschovací. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl. Důvody: Podle směrnice daných zdejším rozhodnutím ze dne 8. května 1926 směl soud první stolice poplatek schovací předem určit pouze v případě, že by byl bezpečně zjištěno, že skutečně v projednávaném případě byl automobil prodán dán České akciové mlékárně soudem do uschování. Stěžovatelům dlužno plně dáti za pravdu, že předpoklad, že Česká akciová mlékárna jest soudní uschovatelkou ani zdaleka není zjištěno. Jak plyne ze spisů exekučních, i z výpovědi výkonného orgánu vůbec, nikdy nebylo uschování vykonáno a to ani při prvém výkonu zájmu ani později. Naopak zájemní protokoly jasně tomu svědčí, že uschování nebylo provedeno a také je výpovědi výkonného orgánu prokázáno, že nikdy nejednal o uschování zabaveného automobilu s Českou akciovou mlékárnou. Podle §u 259 ex. ř. uschování vykoná se tím, že věc zabavená odevzdá se schovateli, kterého zřídí exekuční soud na nebezpečí vymáhajícího věřitele; náklady na uschování uhrazeny býti mají zatím vymáhajícím věřitelem. Že uschování bylo provedeno, musí býti poznamenáno v zájemním protokole a zároveň jmenován tam uschovatel. Podle instrukcí

pro výkonné orgány má býti při uschování zabavených věcí potvrzen od schovatele řádný příjem předmětů tím, že schovatel podepíše zájemní zápis, nebo zvláštní zápis o uschování sepsaný a v tomto zápise musí býti podrobně uvedeno jméno, zaměstnání a bydliště schovatelovo, úmluva o odškodnění a v zájemném protokole pak osvědčení o řádném příjmu věcí (instrukce pro výk. org. 86, 87, 88, II. odd. 44 a 46). Ničeho takového se nikdy nestalo, tak, že jest nade vše nepochybně, že Českou akciovou mlékárnu nelze vůbec pokládati za soudní uschovatelku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu České akciové mlékárny.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Podle §u 259 ex. ř. má útraty uschovací zatím hraditi vymáhající věřitel, je-li jich více, všichni poměrně. Podle §u 285 ex. ř. má exekuční soud předvolati k rozvrhovému roku povinného a zástavní věřitele, zřejmě ze spisů, pokud tito nebyli dle nich již uspokojeni a jejich právo zástavní nezaniklo podle §u 256 (2) ex. ř. s vyzváním k přihláškám pohledávek, tedy nikoli pouhého schovatele zabavených svršků. Rozvrh má se potom díti podle §u 286 ex. ř. obdobným užitím zásad v §§ 212—214, 229, 231 až 234 a 236 ex. ř. a z výtěžku jest předem zaplatiti útraty odhadu a dražby a potom pohledávky zástavní a pohledávky, pro něž bylo povoleno dražební řízení. Z těchto ustanovení plyne, že útraty soudní úschovy během řízení exekučního považuje zákon za útraty exekuční a nedává jim pravidelně nároku na přednostní nebo zvláštní uspokojení, leda by se jednalo o poplatky schovací, pro něž vázne zákonné zástavní právo jako při celních poplatcích skladních nebo soudních poplatcích uschovacích podle §u 14 cís. patentu ze dne 26. ledna 1853, č. 18 ř. z., nebo by útraty schovací byly zároveň útratami prodeje z toho důvodu, že zabavené svršky byly uschovány za účelem prodeje v prodejní místnosti. K návrhu na ustanovení útrat schovacích jako útrat exekučních jest ovšem exekuční soud povolán, avšak pouze k návrhu vymáhajícího věřitele s působností proti povinnému. Uschovateli, který byl zřízen ve prospěch vymáhajícího věřitele (§ 259 ex. ř.), lze vymáhati odměnu na tomto věřiteli pořadem práva (§ 17 ex. ř., nález č. 4001 Sb. Gl. U. W.). O návrhu uschovatelově jako osoby třetí z důvodu uplatněného přednostního nebo zástavního práva přímo na dražební výtěžek rozhodne exekuční soud podle §u 258 ex. ř. rovněž pořadem práva, je-li nárok sporný (§ 214 a § 286 ex. ř.). Jinak však jest tomu, uplatňuje-li vymáhající věřitel útraty uschovací jako útraty exekuční a jako příslušenství své pohledávky v rozvrhu. O tom rozhoduje soud exekuční podle zásad řízení rozvrhového, a jest na věřiteli, by je účtoval. Ale exekučnímu soudu nepřísluší, by v řízení exekučním rozhodl o náhradě za uschování zabavených svršků, které výkonným orgánem nebylo zařízeno, jehož útraty tedy nejsou útratami exekuce. Uschovává-li někdo ve prospěch povinného nebo vymáhajícího věřitele zabavené svršky bez soudního pověření, ať již z příkazu oněch osob, nebo i bez něho, pak rozhoduje o jeho nároku na odměnu za u-

schování soud pořadem práva a není rozhodování takové předmětem exekučního řízení. Stěžovatelka míní sice, že se stala soudní uschovatelkou via facti proto, že automobil zůstal v její garáži po vyklizení vymáhajícího věřitele Josefa Z-a, při němž soudní vykonavatel odepřel vyklizení zabaveného auta z toho důvodu, že bylo zabaveno pro více věřitelů a neměl zálohy pro uschovatele a že stěžovatelka marně vyzvala vymáhající věřitele, by se o místě uschování dohodli. Bez ohledu na to, že tyto okolnosti v první stolici netvrdila a na to, zda byl postup výkonného orgánu správný a jaký význam má, že si stěžovatelka do něho nestěžovala, nestala se pouhým ponecháním auta v její garáži s o u d n í uschovatelkou, ježto auto jí nebylo orgánem soudním do uschování svěřeno. Útratami exekuce jsou však jen útraty úschovy s o u d n í a jde-li o útraty jiné úschovy, ať již ve prospěch vymáhajících věřitelů nebo povinného, není exekuční soud povolán, by spory z tohoto poměru vzniklé řešil v ř í z e n í e x e k u č n í m a určoval odměnu za takovou úschovu. Z hořejších úvah plyne, že o nároku stěžovatelčině, pokud uplatňuje nárok na přiznání útrat za uschování v řízení rozvrhovém přímo na nejvyšší podání, může být rozhodnuto teprve v u s n e s e n í rozvrhovém. Rekursní soud právem také odmítl stanovení těchto útrat zvláštním usnesením. Vždyť nejde o stanovení exekučních útrat, totiž útrat úschovy soudní vymáhajícímu věřiteli vůči povinnému.

Čís. 6784.

Okolnost, že nebyl podán návrh na exekuci vyklizením nebo převzetím nájemního nebo pachtovního předmětu ve lhůtě §u 575, třetí odstavec, c. ř. s., lze přivésti ku platnosti netoliko rekuresem proti povolení exekuce, nýbrž i žalobou podle §u 35 ex. ř.

Lhůtu §u 575, třetí odstavec, c. ř. s. ku podání návrhu na exekuci vyklizením na základě soudního svolení k výpovědi dlužno počítati teprve od té, kdy usnesení, svolující k výpovědi, nabylo právní moci.

(Rozh. ze dne 8. února 1927, Rv I 128/27.)

Žaloba, domáhající se zrušení exekuce vyklizením, ježto exekuční titul (soudní svolení k výpovědi) pozbyl platnosti, poněvadž nebyl ve lhůtě třetího odstavce §u 575 c. ř. s. podán exekuční návrh, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů

Dovolání opřenému o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. nelze přiznati úspěch. S napadeným rozsudkem nelze souhlasiti jen potud, pokud zamítá žalobu také z důvodu, že nepřipustnost exekuce bylo lze uplatňovati jen rekuresem proti povolení exekuce a nikoli žalobou. Nepodání návrhu na exekuci na vyklizení nebo převzetí nájemního nebo pachtovního předmětu ve lhůtě v § 575 odstavec třetí c. ř. s. může býti uplatněno netoliko rekuresem proti povolení exekuce, nýbrž jako sku-